

Publicerad 2016-03-09 22:42 av Flisan

30 April 2014

30 april 2014.

Med en tro på mig själv och att jag kan ta mig igenom en natt utan att tro att det handlar om något mer än det fysiska sitter jag på den första nattbussen in mot stan och betalar 300 spänn till en taxichaufför som kör mig till Älvsjö.

En lång gestalt möter mig på stationen och ler lika stort som han alltid gör när han ser mig och fäller avslappnat en kommentar om att jag ser annorlunda ut, att jag har ändrat hårfärg sen sist vi sågs. Ilskan och skammen bubblar blygt i mig och jag fräser fram att det trots allt har gått nästan fyra månader sen vi sist sågs eftersom han vägrade höra av sig, för det är så han gör. Och han skrattar åt mig och harklar sig innan han börjar babbla upp en ursäkt på engelska med en förklaring sen att han är mer bekväm när han pratar engelska.

Utan att tänka något mer på det och älta det så studerar jag istället det området som han nu bor i och konstaterar för mig själv att det inte ens är lite likt hans förra boende i Bandhagen. När han öppnar dörren till det nya hemmet så slås jag av doften, den bekanta doften, den som en gång gjorde mig berusad av kärlek och jag får hålla i mig i väggen för att inte ramla ihop av den uppenbara känslan som den söta och varma doften ger mig. Han kollar bara på mig med en udda blick och undrar vad som är fel.

”Det är doften, det är exakt samma som i Bandhagen. Det luktar du.”

”Du säger det som att det är något dåligt, och hur kan du komma ihåg hur det luktade där?”

”En speciell doft av någon man en gång älskat stannar alltid i en liten håla i huvudet.”

Och han skakar på huvudet samtidigt som han tar i min nervösa hand och sätter ner mig på hans säng i hans nya pojkrum. Tiden och åldern försvinner då och jag är lika nervös som en nykläckt fågelunge.

Vad hände med modet som jag hade precis?

Vad hände med den slappa attityden som tog mig hit?

Hur kan hans självsäkerhet göra mig så liten och ny?

Datorn spelar Paramore med en låg volym och när han lägger sig bredvid mig och kysser mig sådär nästan otåligt så kommer jag ihåg allt igen. Jag kommer ihåg dom blåa väggarna, den svarta skinnsoffan, hans händer längs min ryggrad och mina händer mot hans jeans som stramade åt. Jag kommer ihåg hur hans hjärta slog så att jag kunde känna det genom mitt linne och hans t-shirt.

Och jag kommer ihåg hur vi lyssnade på KoRn med låg volym.

Och när han kysser mig likadant som han gjorde för nio år sen så kan jag inte låta bli att le. Innan jag släpper alla hämningar. Alla tankar om att inte ge han den tillfredsställelsen, att inte ge honom kontrollen släpper och jag vill inget annat än att han tar kontrollen. Och han slänger mig över honom som jag vore ingenting och han kysser halsen, nyckelbenet och kramar om mitt bröst med en självsäker hand. Dimman kramar om mig innan musiken försvinner bakom våra andetag, och allt runtomkring oss är inte längre där.

Det är bara vi.

Och någonstans i dimman och höjden av njutning förvånas jag över att vi fortfarande är synkade med varandra.

Vi somnar till Paramore på spotify och jag kollar på honom en sista gång, beredd på att känna något stick i

bröstat eller ett pirr i magen, men inget, inte ens en liten känsla av lycka i mig. Jag vänder mig nöjt om och somnar till ljudet av klockan som tickar. I ett rum som tillhör mannen som en gång var min pojke.

Jag ligger vaken. Vågar inte väcka honom för tidigt. Vågar inte röra mig. Jag försöker komma på hur man hanterat en sån här sits. Trots känslorna som jag hade för honom för nio år sen är bortblåsta så gör han mig ändå nervös. Även när han sover. Och ännu mer när han visar sig se riktigt jänkla bra ut även när han sover och jag känner mig redan illa till mods. Jag vänder mig om igen med ryggen mot honom när jag känner en hand på min axel.

”God morgon. Förlåt men jag är så jävla bakis och mår lite illa alltså. Så död. Förlåt att jag somnade.”

Jag känner mig mest illamående och ler ett fejkat leende och dimman ger sig på mig igen när han kysser mig. Återigen lyckas hans perfektion, vår perfektion att chocka mig. Det ska vara en jobbig andedräkt på morgonen, det ska vara fumlighet sex. Men allt är som på en film, Det är underbara kyssar som smakar som han och det är njutning i högsta grad och högre.

Han står och lutar sig mot dörrposten, håret står åt alla håll och kanter.

”Jag ska iväg i några månader nu igen så vi kommer nog inte höras på ett tag.”

”Tack, men du behöver inte använda någon ursäkt. Jag överlever nog utan dig också.”

Jag ger honom en kram och han suckar samtidigt som han kramar om mig hårt. En sista gång försöker han lova att han ska åka iväg och jag nickar bara innan jag kliver ut från lägenheten.

Jag vet inte om det var sista gången jag skulle se honom. Jag visste inte om han ljög eller inte. Men det gör inte så mycket. Jag tändar min cigarett och sätter på mitt spotify. Greener with the scenery av The Used sätts på. Den som jag fick av hans kompis efter att han hade dumpat mig... för nio år sen.

Jag hade hittat Den perfekta i ett svin.

Som lämnade mig en gång och som kommer lämna mig igen.

Om inte jag lämnar honom först.

Om jag inte visste bättre så skulle jag tro att han var den rätte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Flisan med Poeter.se id #49861 innehar upphovsrätten